

høilig bεllage, at Flertallet ikke har taget noget-somhelst virkeligt Hensyn til Indenrigsministerens Hølsning og Udtalelser i Finantsudvalget. Den høitærede Indenrigsminister har ikke indskrænket sig til ved 3die Behandling at gjenoptage de Forslag, som ere forfasteede ved 2den Behandling. Nei, den høitærede Indenrigsminister har betydelig mestemt sine Fordringer og har udtrykkelig erklæret, at, hvad han nu forlangte, ansaa han for absolut nødvendigt til at holde Postbesørgelsen paa det Trin, hvorpaa den nu var, og at han ikke kunde indestaa for, at det blev muligt at vedligeholde Postbesørgelsen Finantsaaret igjennem paa samme Maade som tidligere, naar han ikke erholdt de her opførte, i Virkeligheden ikke betydelige Beløb. De her opførte Beløb, som Flertallet foreslaar at nægte, idgjør i Alt c. 40,000 Kr. Det kan dog næppe være af finantsielle Hensyn, at man indstiller disse Bevillinger til Nægtelse; thi nu foreligger jo Postvæsenets Budget fra 2den Behandling med et Overskud af $\frac{1}{4}$ Mill., og det er jo netop særlig fra det ærede Finantsudvalgs Ordfører blevet gjort gjældende, at Postvæsenets Budget ikke burde fremvise noget Overskud. Finantsielle Hensyn kunne altsaa ikke have dikteret disse Nægtelser. Jeg tror imidlertid, at det maa siges, at naar disse Beløb nægtes er Budgettet postalt umuligt, d. v. s. saa vil det vise sig umuligt at bevare Postbesørgelsen paa det Standpunkt, den er. Det er særlig Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, det gaar ud over, thi Landpostvæsenet søger man stadig udvidet, og dog maa det jo erindres, at det netop væsentlig er Kjøbenhavn og Kjøbstæderne — og i første Linie Kjøbenhavn — der bidrager saa ganske overordenlig til Postvæsenets Indtægt. Postbesørgelsen her i Kjøbenhavn læder i Virkeligheden Meget tilbage at ønske, netop paa Grund af de indskrænkede Midler, der staa til Raadighed. Jeg skal saaledes eksempelvis anføre — jeg anfører det paa ingen Maade som en Anke over Postvæsenet; thi jeg tror, at det er umuligt for det at gjøre det bedre — at det næppe er muligt at udbringe og omdele den første Post om Morgenen i Forstæderne, saaledes at man som Regel har den inden Kl. 9. Da nu Forholdet netop er dette, at der i Forstæderne bor Mange, som have deres Forretninger eller Virksomhed i Kjøbenhavn, saa bliver Følgen, at Posten først bliver bragt disse, efter at de ere gaaede hjemmefra, saa at de altsaa faae den første Post, naar de komme hjem om Middagen. Med de indskrænkede Bevillinger, som ere givne, kan der næppe udrettes Mere fra Postvæsenets Side.

Jeg skal oplyse, at Nutallet af Lokale Breve i Kjøbenhavn fra 1876—82 — altsaa i 6 Aar — er stegen 81 pCt., at Postopkrævninger ere stegne til omtrent det Tredobbelte, og at Postanvisninger ere stegne med 140 pCt. Det er klart, at der behøves forøgede Kræfter til at besørges dette; man behøver kun at se, hvorledes Byen er vøret, for at vide, at der behøves flere Postbude og Postexpedienter; et yderligere Vidnesbyrd foreligger tilstrækkelig deri, at Personalet er saa overanstrengt, at der maa søges paa Tillægsbevillingen en større Bevilling til Erstatning af de saaledes midlertidig Tiljensdygtige. — Den ærede Ordfører omtalte i Forbindelse med Postvæsenets Budget den givne Koncession paa Gjødsel-Banen. Jeg har ved Uværselighed været forhindret fra at være tilstede ved de Møder i Finantsudvalget, hvor denne Sag drøftedes, og har af samme Grund ikke senere funnet lætte mig saaledes ind i Sagens Enkeltheder, at jeg her tør udtale nogen bestemt Mening om den Berettigelse, som Regjeringen har efter Loven af 1873. Kun det skal jeg bemærke, at den Parallel, som den ærede Ordfører vilde drage mellem Loven af 1873 og Loven af 1879 om Jaaborg-Ringe-Banen, aldeles ikke er tilstede, det er to helt forskjellige Ting, der er Tale om. I Loven af 1873 er der Tale om at tillade to private Selskaber, for hvilke Staten har givet Rentegaranti, at overtage Driften af nogle nye Baner; men i Loven af 1879 er der Tale om, at Staten som Betingelse for, at den selv vil anlægge Banen, kræver en vis Forpagningsafgift af et privat Selskab, som ingen Rentegaranti har. Det forekommer mig, at Forholdene ere saa forskjelligartede, at man ikke kan slutte fra den ene Lov til den anden. Alt iøvrigt den hele Foranstaltning vil blive finantsielt overmaade bekostelig og paaføre Statskassen betydelige Udgifter, deri skal jeg give den ærede Ordfører Ret, og jeg kan ogsaa udtale en Beflagelse over, at det ikke er lykkes at holde den Dampskibsforbindelse, som skal komme paa denne Rute, paa danske Hænder. Jeg tror, at det havde været ønskeligt, selv om det havde været nødvendigt at bringe et noget større Offer end nu, at denne Rute var bleven paa danske Hænder, og det havde dog maaske ikke været saa vanskeligt at formaae et dansk Dampskibsselskab til at overtage den. Men naar den ærede Ordfører udtalte, at det Rigtigste havde været, om man nu, da Statens Stilling lige overfor Jernbanerne saa væsentlig er bleven forandret, siden denne Lov var fremkommen, var kommen til Rigsdagen og havde søgt de givne Bestemmelser i Loven af